

ŠELMA

FRANTIŠEK
ŠMEHLÍK

Argo

ŠELMA

FRANTIŠEK ŠMEHLÍK

Obálka a grafická úprava Tereza Králová.
Odpovědná redaktorka Martina Mašínová.
Korektury Igor Pejchal, Lída Böhmová.
Sazba Studio Visualist (www.visualist.cz).

Technický redaktor Milan Dorazil.

Vydalo nakladatelství Argo,
Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
argo@argo.cz, www.argo.cz,
jako svou 5 018. publikaci.

Vytiskla tiskárna CPI Moravia Books.

První vydání.

ISBN 978-80-257-3915-0

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

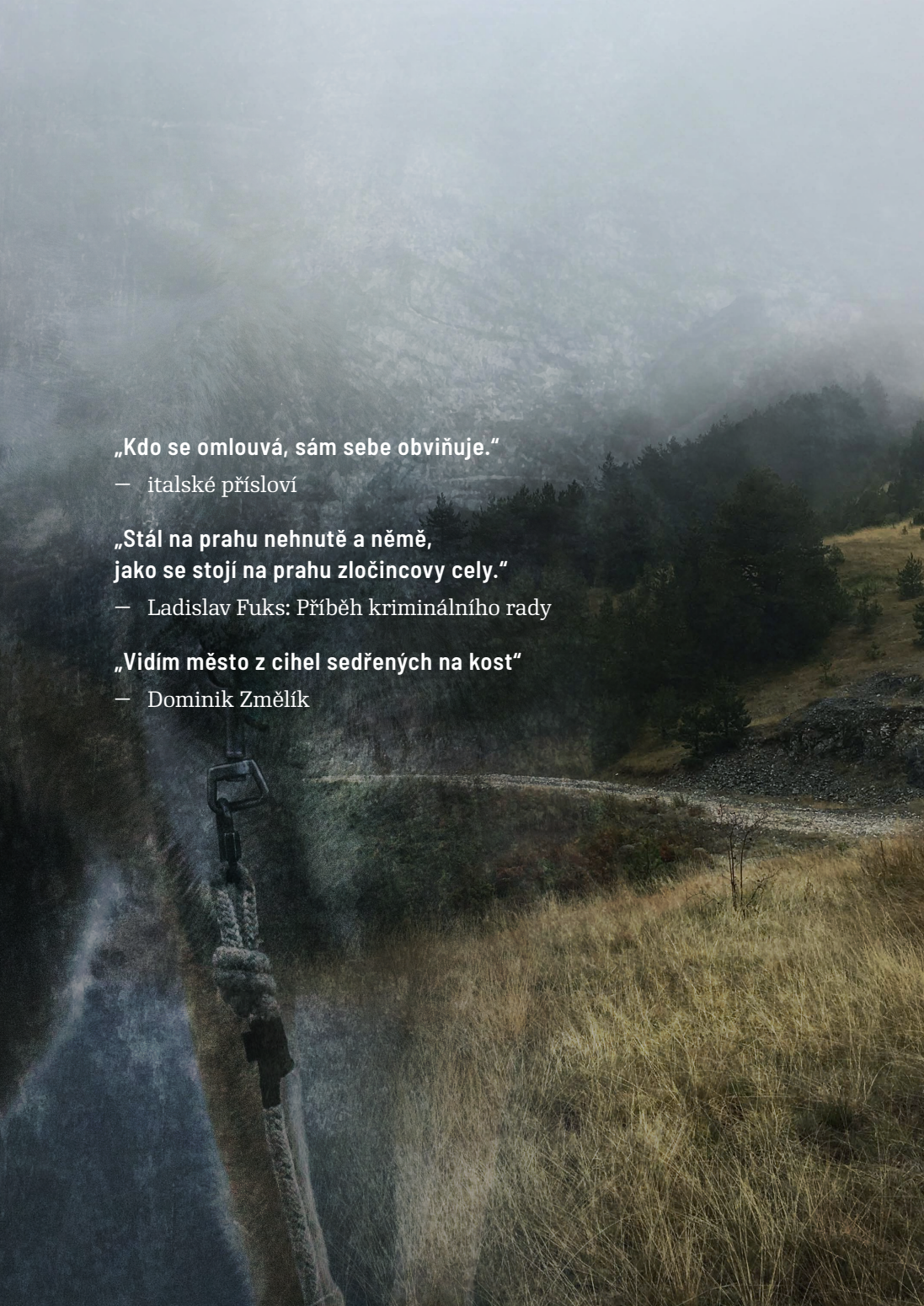
sklad: V Zahradě 877, 252 62 Horoměřice

tel: 226 519 383

e-mail: odbyt@kosmas.cz, www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit

v internetovém knihkupectví www.kosmas.cz

A misty mountain landscape with a rope and carabiner in the foreground. The scene is hazy, with mountains in the background and a field of tall grass in the foreground. A rope with a carabiner is visible on the left side of the frame.

„Kdo se omlouvá, sám sebe obviňuje.“

— italské přísloví

**„Stál na prahu nehnutě a němě,
jako se stojí na prahu zločincovy cely.“**

— Ladislav Fuks: Příběh kriminálního rady

„Vidím město z cihel sedřených na kost“

— Dominik Změlk

PROLOG

O pětadvacet let dříve

Pach rumu se nesl vzduchem dřív než pach krve. Byla chladná květnová noc a nad Vyškovem se třpytily hvězdy jako zrnka prachu ledabyle roztroušená po stole.

Poručík Vladimír Pávek se belhal ke kasárnám. S posledními zbytky soustředění se snažil udržet přímý směr, ale nohy ho zrazovaly a on co chvíli pomyslnou linku své chůze narušoval. Okolo deváté večer se dal ve vyškovské hospodě do řeči s místním esenbákem a jejich duchaplný rozhovor ukončil až v jednu ráno vrchní, když začal utírat pult a zvedat židle.

Teď se potácel s pohledem zabodnutým do jednoho bodu a prázdným výrazem ve skelných očích. Velmi dobře si uvědomoval vlastní opilost i důsledky, které by pro jeho kariéru mohla mít. Poručík Pávek nebyl ve vyškovských kasárnách na vrcholu žebříčku popularity. Podřízení si ho za zády dobírali a na velitelství chodily stížnosti od stejných šarží. Nadřízení jeho aroganci a neschopnost vesměs tolerovali, což ještě prohlubovalo nenávist ostatních důstojníků. Jenže kdyby se provalil tenhle noční výlet, tolerance velitelů by se musela rovnat milosti boží, což v ateistickém Československu osmdesátých let byla věc nanejvýš nepravděpodobná.

Snažil se našlapovat tiše. Vtom se mu žaludek zhoupł, jako když si s loďkou na dosud klidné hladině pohraje osamocená vlna. Klopýtł a dopadł na obě dlaně. Zhluboka oddechoval.

Zavřel oči. Svět se s ním ještě víc zatočil. Obsah žaludku se mu naválil do krku. Dvakrát zadával naprázdno. Potřetí ze sebe vypustil mocný gejzír žluté mazlavé hmoty.

Do očí se mu nahrnuly slzy, ani ne tak z ponížení vojáka sloužícího socialistické lidové armádě, jako spíš z toho, jak mu pach zvratků nosní dutinou proudil do celé lebky. Vtom za sebou zaslechl zvuk, který dokázal i jeho alkoholem zmámený mozek trochu zmobilizovat.

Rozléhal se celým vojenským prostorem jako bití zvonu.

Štěkot. Musel to být jeden z hlídacích psů.

Ano, teď už slyšel i hlas pochůzkáře, jak uklidňuje rozzuřenou šelmu.

Zvedl jednu ruku a se snahou o co nejplynňější projev zvolal: „Nest... nestříjte! Jsem... po... poučík... Vladi... Vladimír Pávek!“

Pochůzkář k němu přistoupil. Pes přestal štěkat, místo toho se však ze tmy ozvalo tiché zlověstné vrčení. Důstojníkovi se rozklepala kolena.

Stál nad ním. Pávek zíral na pár vysokých vojenských bot. Byly celé zabláčené. Muž nad ním dosud nepromluvil.

„Já jsem... já jsem po...“

Nedařilo se mu dokončit větu. Jeho mozek byl příliš zatemněn jednak alkoholem, jednak monotónním vrčením psa. Dobře věděl, jak jsou tito psi cvičení. Stačí jediný rozkaz a zvíře by s ním nemělo slitování.

Najednou se k němu snesla ruka, aby mu pomohla vstát.

„To je v pořádku, soudruhu poručíku,“ ozvalo se nad ním.

Důstojník se snažil rozpoznat barvu toho hlasu. Byl v něm víc cítit respekt, nebo lítost? Ta věta byla pronesena tak prostě, bezbarvě. Nevěděl, co si má myslet.

Chytil se ruky.

Psí vrčení ustalo.

„Děkuji, vojáku,“ řekl.

„Vojín Nowicky, soudruhu poručíku,“ představil se jeho zachránce bez vyzvání.

„Postel. Postel,“ mumlal oficír jako v horečce.

„Nemějte strach. Dovedu vás domů.“

Vojín poručíka za chůze podpíral. Pávek vydával co pár kroků mocné škytnutí a cosi nesrozumitelného si mumlal. Nowicky mlčel.

„Soudruhu vojíne,“ dostal ze sebe důstojník ztěžka, „proč všechny ty hvězdy chvílku nepočkají?“

„Jak to myslíte, pane?“

Pávek se zasněně zadíval na oblohu a pomalu zvedl prst.

„Podívejte. Lítají tam a zpátky jako letadla.“

„Bojím se, že se vám to jenom zdá, soudruhu poručíku.“

„Taky jsem chtěl létat,“ ignoroval vojínovu poznámku. „Tátovi to nedovolili. Byl v Anglii, nosil uniformu, ale do letadla ho nepustili. Prý neprošel zrakovými testy. Všichni ti Peřinové, Františkové a jiná pakáž

se proháněli po obloze a jenom mýmu tátovi to ty kapitalistický svině zadržly. Že prý byl slepej jak patrona. Samý hovna!“

Pes dvakrát zaštěkal.

„Neměl byste tak křičet, soudruhu poručíku,“ řekl mu vojín Nowicky vlídně.

„Nowicky, Nowicky... nejsi ty náhodou Polák?“ zeptal se důstojník, jemuž už očividně otrnulo, ostře.

„Otec byl Polák.“

„Vsadím se, že byl ještě k tomu Žid.“

„Ano,“ opáčil vojín nevzrušeně.

„Za to se nestyď, hochu. Však my tady z tebe uděláme chlapa!“

Pomalou se šourali po travnaté cestě. Pávek si začal broukat jakýsi popěvek. Občas při zpěvu vykřikl nějaké slovo a pak opět přešel do tichého pobrukování, jemuž nebylo rozumět. Najednou začal zpívat nahlas, jako by mu cosi neznámého dodalo odvahy:

„Voják vojáka zná,
pomocnou ruku mu dá...“

Psovod jeho falešný zpěv nechal bez povšimnutí.

„Promiň, já zapomněl, že vy židáci neumíte zpívat!“

Pohlédl vyzývavě na průvodce. Tvář mu zrovna ozářilo strohé měsíční světlo, ale z jeho výrazu nic vyčíst nedokázal. „A víš, co dělal táta v tý Anglii? Když mu nedovolili lítat?“

„Netuším, pane.“

„Staral se jim tam o psy.“

Nowicky se zarazil. Jeho rysy na okamžik ztvrdly. „Podle mě je to záslužná práce, pane,“ pravil a hlas se mu nepatrně třásl.

„Hovno záslužná práce! Sračka je to! Sračka, jakou můžou svěřit jenom slizkým židákům, co neměli v ruce ani kundu, natož zbraň! Slizkým židákům nebo ukoktaným, poloslepým kriplům!“

„Už zase křičíte, pane. To byste neměl, mohl byste rozrušit psa.“

Pávek se ohlédl za šelmou, kterou vojín vedl na vodítku. Krásný československý vlčák s nápadně světlou srstí, jež protínala tmu jako světlo majáku. Oproti tomu dvě velké tmavé oči s okolní nocí splývaly, jako by se tma v jeho panenkách zrcadlila.

Došli ke kasárnám. Vojín Nowicky vytáhl svazek klíčů. Vešli do velkých dřevěných dveří.

„Ty máš klíče od důstojnického pokoje?“ zeptal se Vladimír překvapeně. Nowicky přitakal.

„Ale tady by někde měly být schody! Kde jsou schody?“

Voják neodpověděl. Se zamyšleným výrazem vedl poručíka studenou chodbou.

„Kam to jdeme? To je nějaká zkratka?“

„Nemůžu vás odvést na váš pokoj. Copak chcete, aby vás tam v tomhle stavu někdo zmerčil? Nebo ráno našel s kocovinou?“

„Máš pravdu, hochu. Máš pravdu. Vy židáci se vyznáte.“

Došli na konec chodby. Vojín Nowicky strčil do dveří klíč, ale neotevřel je.

„Měl váš táta psy rád?“ zeptal se zničehonic, ale na poručíka se nepodíval.

„Rád psy? Děláš si ze mě prdel? Tu havěť, která mu připomínala, že není žádný královský letec, ale jenom poloslepý kretén? Tuhle havěť myslíš? Z duše je nenáviděl!“

„Můj táta taky choval psy. A taky je nenáviděl.“

Chvilí bylo ticho. Za dveřmi cosi zašustilo. Vojín Nowicky zíral do stěny. Vlčák seděl trpělivě u jeho nohou. Jeho zubatá tlama připomínala úsměv.

„Tak už mi ukaž, kam mě uložíš. Je tady zima,“ prolomil poručík ticho. Vojín Nowicky jen neznatelně přikývl. Otevřel dveře.

„Pojďte, napřed vám ukážu něco jiného.“

Vešel. Důstojník ho následoval.

Ocitli se v tmavé kobce, kde páchl vlhký vzduch a blikavě ji osvětlovala jediná dosluhující žárovka u stropu zarostlého pavučinami. Zem byla plná prachu. U bočních stěn stály dřevěné kotce ve tvaru kvádrů. Místo dveří měly drátěné mříže. Mezi dráty se sem tam objevil kulatý čumák nebo se zaleskl tesák bílý jako perla. V kotcích se odehrával divoký koncert štěkotu, vrčení, kňučení a škrábání.

To vše tísnivě doléhalo na Vladimírovy smysly, místnost se mu jevila třikrát menší, než byla, přímo cítil, jak se kolem něj stěny smršťují a tlamy šelem mu dýchají do tváře.

Poklekl.

Z toho hluku ho rozbolela hlava. Třeštila mu, jako by ho do mozku bodala vosí žihadla.

Jen polovičatě vnímal kroky vojína Nowického, který obcházel místnost tam a zase zpátky.

Slyšel tiché vrzání, jedno po druhém, a psí štěkot, který ztrácel na agresivitě a měnil se spíš ve vítací chór.

Kroky psích tlap na vlhké podlaze. Drápy drhnoucí o kamenné kostky. Bolest hlavy. Stud a pocit zmatenosti.

Vladimír Pávek se pokusil narovnat. Chtěl pohlédnout vojínu Nowickému do tváře, požádat ho, aby ho odsud vyvedl, že se mu odmění, jak bude chtít. Zasadí se o jeho povýšení, domluví mu vycházky, jen ať už ho vysvobodí z toho strašného rachotu.

Najednou ho polil chlad. To když za sebou uslyšel rázné zabouchnutí a pak jen sotva znatelné cvaknutí zámku.

Zvedl hlavu. Zdálo se mu, že žárovka ještě trochu pohasla.

Ve tmě byly vidět jen obrysy. Bylo jich deset, možná dvanáct. Obrovská čtyřnohá těla a oči, které svítily ve tmě jako žhavé uhlíky.

Už žádný štěkot, jen tiché, zlověstné vrčení.

Otočil se. S hrůzou zjistil, že zůstal v psinci sám.

„Vojíne!“ zařval poručík. „Vojíne, kde jste?“

Zpoza dveří se ozvalo: „Mučil váš otec psy?“

Vladimírovi se roztrásla brada. Psi stáli nehnutě.

„Vojíne, neblázněte! Dovedte mě do pokoje. Tyhle vaše hry už přestávají být...“

„Říkal jste, že váš otec nenáviděl psy,“ přerušil ho Nowicky, ale jeho hlas nezněl přísně ani rozčileně.

„Ptám se, jestli je i mučil.“

„Podívejte, vojáku, můj otec je už deset let mrtvý. Byl to obyčejný Valach ze Vsetína. Měl své sny, ale dokázal hovno. Byl s tím smířený. Takových lidí jsou mraky. Nevím, proč vás teď tak zajímá...“

„Můj otec byl z Těšínských Beskyd,“ skočil mu Nowicky opět do řeči. „Choval psy jen proto, aby měl koho bít. Ale dopřával jim i potěšení. Třeba když v nich utužoval přirozenou potřebu šelmy.“

„Přirozenou potřebu šelmy?“ hlesl důstojník a náhle pocítil, jak tváří v tvář těm očím ve tmě začíná střízlivět. Alkoholové opojení se vytratilo jako dobrá víla v těžkých časech.

„Otcův soused s oblibou střílel kočky,“ pokračoval Nowicky a jeho hlas stále postrádal emoce. „Můj otec se lišil od většiny polských Židů, kteří vyrůstali za války v Těšínském Slezsku.“ Odmlčel se, jako by čekal, že ho Pávek doplní. „Neměl pušku.“

Jeden ze psů se k Vladimírovi plíživě přiblížil. Pravou přední tlapu nechal zdviženou.

„A tak lákal kočky na zbytky od oběda a pak je chytal holýma rukama za hřbet. Házel je přes plot, kde už číhali jeho dobrmani. Byli naučení, že jak vříská kočka před vraty, začíná lov.“

Pes byl od důstojníka jen pár desítek centimetrů. Už skoro viděl, jak se mu ve skromném světle stropní žárovky leskne čumák. V klíně ucítil teplo, které se začalo rozlívát do třísel, jak se moč vsakovala do látky kalhot.

„Váš dech je provokuje, soudruhu poručíku. Být vámi, trochu se uklidním.“

„Proč...? Proč...?“ šeptal Vladimír téměř neslyšně.

„Nejste zrovna statečný muž. Přitom byste měl být hrdý. Smrt z rukou nejlepšího přítele... co může být milosrdnějšího?“

Ten jeho hlas, blesko Vladimírovi hlavou. Ani jednou se nezadrhl, ani malinko nezměnil barvu. Žádné emoce, žádné vzrušení. Působilo to, jako by ten chlap prováděl pouhý experiment, zkoušku, jako když hodíte placatý kámen do řeky, abyste zjistili, kolikrát skočí po hladině. Žádné dilema, žádné výčitky. Je to jen kámen a takových je plná řeka.

Experiment. Zkouška.

Vladimírův dech se trochu zklidnil. Ne snad proto, že by ovládl svůj strach, spíš se ho zmocnila nepřekonatelná únava. Možná jeho tělo sbíralo síly na poslední výkřik.

Vojín Nowicky ledově klidným hlasem promluvil k šelmám.

Ozvalo se silné zaburácení. Psi se vrhli vpřed.

Poručík Vladimír Pávek se ve vteřině proměnil ve vřískající kočku. Bílé tesáky se zanořily hluboko do masa.

Psi se mezi sebou předháněli, kdo si urve větší kus. Důstojníkovy údy byly nataženy do všech stran, jak se o ně psi rvali.

I přes nesnesitelnou bolest ucítil na tváři horký zvířecí dech. Jeden z vlčáků se dostal až za něj. Zatímco se ostatní tahali o Vladimírovy končetiny, on se zuřivě vrhl po hrdle. Zuby pronikly kůží vedle ohryzku a přefaly tepnu.

Tluma se začala plnit tmavě rudou krví.

Důstojníkovy oči zastřela tma.

Vojín Nowicky vše tiše pozoroval přes špehýrku. Ve tváři měl nevzrušený, zamyšlený výraz, dlaněmi se ledabyle opíral o desku dveří.

Litoval jedině toho, že stropní žárovka v psinci svítila tak slabě.

Č Á S T

P R V N Í

MATKA

Pátek 20. ledna, Šumperk

Attilu Krasniqovi odjakživa říkali, že ho ženské jednou přivedou do hrobu.

V rodné vesnici na území dnešního Kosova ho teta pravidelně zamykala před o rok starší sestřenicí. Ujala se chlapce poté, co pod jeho matkou bouchlá nášlapná mina. Otce nikdy nepoznal. Už tehdy v tichém čtrnáctiletém synovci viděla obrovskou energii, která zbytečně neprýská na povrch, ale zrcadlí se v očích, před nimiž její červenající se dcera odvracela zrak.

Když je jednoho jarního večera načapala ve vysoké trávě pár desítek metrů za vesnicí, dotáhla je oba polonahé do domu a nutila je pokleknout před svatý obraz. Žena na obraze svírala malé dítě a nevinně se usmívala.

Sestřenka plakala, zatímco Attila hleděl ledově klidnýmma očima na plátno. Vypadalo to, jako by jej zkoumal, jako by mu někdo dal úkol najít na něm něco, co je na první pohled neviditelné. Na plačící sestřenici se ani nepodíval. A k tetinu překvapení se jí už nikdy nedotkl. Za rok prchl s vojenským plukem do Chorvatska a nikdo z vesnice o něm dlouho nic neslyšel.

O dvacet let starší Attila Krasniq seděl v autě s nastartovaným motorem v malém moravském městě. To město neznal a ani po tom netoužil. Byl tu kvůli úkolu, který splní, a pak nechá tuhle díru žít dál jejím prázdným životem.

I v šeru vynikaly jeho mužné rysy. Attilův obličej byl pravidelný s nápadně malýma, zato pronikavýma očima. Kůži měl snědou, pokrytou hustým ochlupením a vousy jevily známky nejvyšší péče. Na sobě měl teplou koženou bundu a černé rukavice.

Pohlédl na monitor zabudovaný v palubní desce. Podle GPS navigace to do cíle bylo necelých jedenáct kilometrů. Pojede pomalu. Nemusí spěchat. O tom, že je tady, ví jen hrstka lidí a nehodlal jejich počet zbytečně zvyšovat.

V přihrádce u spolujezdce zkontroloval všechno potřebné. Vytáhl svůj Glock 19, zbraň, kterou si pořídil asi před čtyřmi roky na internetu. Velmi spolehlivá. V případě potřeby se na ni dal nasadit tlumič. Ještě nikdy ho nevyzkoušel, ale vždycky ho vozil spolu se zbraní. Teď tlumič ležel

v přihrádce hned vedle papírové obálky. Obálka byla nepopsaná a prázdná. Attilův nejvyšší zájem byl, aby prázdná dlouho nezůstala.

Schoval zbraň zpátky a zařadil jedničku.

Auto koupil před pár týdny přes známého, dealera, který měl kromě průměrně prosperujícího bazaru v Hustopečích i kontakty na nadprůměrně prosperující lidi.

Škodu Superb měl bývalý majitel jen přechodně, dal ho synovi k osmáctinám, aby s ním dva roky jezdil, protože ho nechtěl hned ze začátku rozmazlovat. Nabízel Attilovi napřed trochu starší BMW s automatickou převodovkou, s níž jezdila jeho starší dcera, ale on chtěl zůstat věrný manuálnímu řazení.

Už po prvních kilometrech si vůz pochvaloval. Poctivá německá práce, k níž se ti naivní Češi pořád hlásí. Celou zemi si rozprodávají, automobilku shráblí Němci, aerolinky Korejci, pivo Japonci. Žil v téhle zemi už pár let a za tu dobu poznal, že peníze jsou ten pravý recept, jak prolomit vzájemnou nedůvěru mezi národy.

Vyjel z města kolem deváté hodiny večerní. Přes vesnici Vikýřovice ujížděl směrem k letišti vybudovanému vedle rozlehlé přehrady a dál ke kopcům zahaleným v nepropustné tmě. Projel pod železničním nadjezdem, přes nějž jezdí vlaky od Šternberka.

V kapse mu zazvonil mobil. Zpomalil a podíval se na displej. Neznámé číslo. Zamračil se a hovor přijal. Po jednadvaceti vteřinách zavěsil. Nepřestával se mračit. Vyrozuměl z toho, že plány se změnilly. A Attila Krasniq neměl změny plánů rád. Dostal jasný úkol a ten měl splnit. Sám. Tohle nebylo správné. Pevně sevřel volant v naději, že ho to trochu uklidní.

Zastavil na parkovišti u přehrady a rozsvítil dálková světla.

Osoba, s níž telefonoval, už tu čekala a neomylně zamířila k autu.

Ten úkol je jen pro něj, nikdo jiný se do toho nebude srát!

Ruka už brala za kliku.

Co má tohle znamenat? Kde se tady bere?

V Attilových malých očích se zablesklo. Dveře se otevřely.

Jebati!

„Što želiš ovdje?“ křikl chorvatsky.

Chvíli bylo ticho. Attila se pátravě zadíval do tváře přichozícího.

„Pomocť,“ odpověděl hlas.

Zabiják Attila Krasniq ucítil, jak mu zběsile bije srdce.